Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

29. juni 2016*

»EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket GROUP Company TOURISM & TRAVEL — de ikke-registrerede ældre nationale figurmærker GROUP Company TOURISM & TRAVEL — relativ registreringshindring — anvendelse af national ret — artikel 8, stk. 4, i forordning (EF) nr. 207/2009 — beviser for indholdet af national ret — regel 19, stk. 2, litra d), i forordning (EF) nr. 2868/95 — ingen hensyntagen til beviser fremlagt for appelkammeret — appelkammerets skønsbeføjelse — artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009«

I sag T-567/14,

Group OOD, Sofia (Bulgarien), ved advokaterne D. Dragiev og A. Andreev,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) ved A. Folliard-Monguiral, P. Ivanov og D. Botis, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten:

Kosta Iliev, Sofia, ved advokat S. Ganeva,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 2. juni 2014 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 1587/2013-4) vedrørende en indsigelsessag mellem Group og Kosta Iliev,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Prek, og dommerne I. Labucka (refererende dommer) og V. Kreuschitz,

justitssekretær: fuldmægtig M. Marescaux,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 1. august 2014,

under henvisning til svarskriftet fra EUIPO, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 11. november 2014,

* Processprog: bulgarsk.

under henvisning til intervenientens svarskrift, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 7. november 2014,

under henvisning til replikken, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 25. februar 2015,

og efter retsmødet den 15. januar 2016,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1 Den 13. februar 2012 indgav intervenienten, Kosta Iliev, en ansøgning om registrering af et EU-varemærke til Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1).

2 Det varemærke, der er søgt registreret, er følgende figurtegn:

3 De tjenesteydelser, som varemærkeansøgningen vedrørte, henhører under klasse 35, 39 og 43 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.

4 EU-varemærkeansøgningen blev offentliggjort i *EF-Varemærketidende* nr. 72/2012 af 16. april 2012.

5 Den 11. juli 2012 rejste sagsøgeren, Group OOD, indsigelse i medfør af artikel 41 i forordning nr. 207/2009 mod registreringen af det ansøgte varemærke i sin helhed.

6 Til støtte for sin indsigelse har sagsøgeren påberåbt sig et ikke-registreret figurmærke, der bruges i Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Ungarn, Polen og Slovakiet for tjenesteydelser i klasse 39, således som det er gengivet herunder:

7 I indsigelsesskrivelsen angav sagsøgeren at have gjort brug af det ikke-registrerede varemærke siden 2003 for tjenesteydelser vedrørende bustransport i Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Ungarn og Slovakiet. Sagsøgeren har anført, at selskabet på baggrund af en licens, udstedt af regeringen, har drevet en fast busrute mellem Sofia (Bulgarien) og Prag (Den Tjekkiske Republik), og har fremlagt adskillige dokumenter til støtte for indsigelsen.

8 Ved afgørelse af 14. juni 2013 forkastede indsigelsesafdelingen sagsøgerens indsigelse og pålagde denne at betale sagsomkostningerne. Indsigelsesafdelingen bemærkede bl.a., at sagsøgeren hverken havde præciseret eller fremlagt bevis angående den anvendelige nationale ret, som sagsøgeren støttede sig på, og i medfør af hvilken brugen af det ansøgte varemærke kunne have været forbudt i de omhandlede medlemsstater.

9 Den 16. august 2013 indgav sagsøgeren i henhold til artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009 en klage til EUIPO over indsigelsesafdelingens afgørelse.

10 Ved afgørelse af 2. juni 2014 (herefter »den anfægtede afgørelse«) gav Fjerde Appelkammer ved EUIPO afslag på klagen. Appelkammeret fandt i det væsentlige, at sagsøgeren under indsigelsessagen ikke havde ført bevis for, hvilken national ret der fandt anvendelse. Appelkammeret bemærkede, at sagsøgeren havde pligt til at fremlægge og bevise, at der i de i indsigelsesskrivelsen nævnte medlemsstater eksisterede en beskyttelse for ikke-registrerede varemærker og på grundlag heraf en ret til at annullere et yngre varemærke eller at forbyde brugen af dette. Sagsøgeren havde ligeledes pligt til at gøre EUIPO bekendt med de anvendelige retsbestemmelser, for at dette sidstnævnte kunne vurdere de specifikke betingelser, der er fastsat i disse bestemmelser.

11 Hvad navnlig angår det påberåbte ikke-registrerede bulgarske varemærke vurderede appelkammeret, at de betingelser, der er fastsat i regel 19, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT 1995, L 303, s. 1), ikke var blevet opfyldt, for så vidt som de dokumenter, som sagsøgeren fremlagde under indsigelsessagen, ikke indeholdt nogen henvisninger til bulgarsk ret. For så vidt angår henvisningerne til tre retsbestemmelser i den skriftlige begrundelse for klagen fandt appelkammeret, at de var for sent indgivet, eftersom den krævede oplysning af retsgrundlaget skal være indleveret inden for de frister, som er fastsat under indsigelsessagen. Fastlæggelsen af klagepunkternes grundlag kan ikke udskydes til klagesagens behandling.

12 Hvad særligt angår artikel 12, stk. 6, i den bulgarske lov Zakon za markite i gueografskite oznachenija (lov om varemærker og geografiske betegnelser), som sagsøgeren har henvist til i sin skriftlige begrundelse for klagen af 16. august 2013, konstaterede appelkammeret, at sagsøgeren alene havde

citeret teksten i denne lovs artikel 12, stk. 1, uden at have vedlagt den oprindelige bulgarske version eller bevist, at nævnte tekst hidrørte fra en officiel og pålidelig kilde. Desuden bemærkede appelkammeret, at således som det fremgik af tabellen med overskriften »Nationale rettigheder, der udgør »ældre rettigheder« i henhold til artikel 8, stk. 4, i [forordning nr. 207/2009]«, som er vedlagt EUIPO's retningslinjer, er ikke-registrerede varemærker kun beskyttet i Bulgarien, hvis de opfylder betingelsen om at være velkendte, og at i dette tilfælde havde sagsøgeren aldrig påberåbt sig, at det ældre varemærke var velkendt.

13 Ifølge appelkammeret fandt artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 under alle omstændigheder ikke anvendelse i nærværende sag, for så vidt som den blotte citering af nogle nationale bestemmelser uden præcis kildeangivelse og uden at fremlægge disse bestemmelsers officielle tekst ikke kunne udgøre kendsgerninger og beviser som omhandlet i denne bestemmelse.

Parternes påstande

14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO og intervenienten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

15 EUIPO og intervenienten har nedlagt følgende påstande:

— EUIPO frifindes

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Om formaliteten for så vidt angår de beviser, der er blevet fremlagt for første gang for Retten

16 I stævningens punkt 29 har sagsøgeren indgivet begæring til Retten om at foretage en undersøgelse ex officio af de beviser, sagsøgeren har fremlagt, herunder de »supplerende« beviser, der er vedlagt stævningen.

17 EUIPO har vurderet, at bevismidlerne vedrørende bulgarsk, tjekkisk, ungarsk og slovakisk ret (bilag A 12 til stævningen) er nye elementer, der ikke har tilknytning til de allerede fremlagte beviser, og Retten skal ikke tage hensyn til dem.

18 Hvad angår afgørelse nr. 3170 truffet af Administrativen sad Sofia-grad (forvaltningsdomstolen i Sofia, Bulgarien) den 12. maj 2014 (bilag A 13 til stævningen) har EUIPO gjort gældende, at eftersom denne afgørelse er blevet indbragt efter afsigelsen af den anfægtede afgørelse, har den ingen tilknytning til genstanden i den foreliggende sag.

19 Det bemærkes i denne henseende, at formålet med den sag, der er indbragt for Retten, er at få efterprøvet lovligheden af afgørelser fra EUIPO's appelkamre som omhandlet i artikel 65 i forordning nr. 207/2009. Det er således ikke Rettens opgave at foretage en ny undersøgelse af de faktiske omstændigheder i lyset af beviser, der fremlægges for Retten for første gang (dom af 19.11.2008, Rautaruukki mod KHIM (RAUTARUUKKI), T-269/06, ikke trykt i Sml., EU:T:2008:512, præmis 20, og af 25.6.2010, MIP Metro mod KHIM – CBT Comunicación Multimedia (Metromeet), T-407/08, EU:T:2010:256, præmis 16).

20 Som det således fremgår af retspraksis, kan hverken parterne eller Retten forhindres i ved fortolkningen af den nationale ret, som EU-retten, som det er tilfældet i den foreliggende sag, henviser til (jf. præmis 26 nedenfor), at lade sig inspirere af elementer fra national lovgivning, retspraksis eller national litteratur, da der ikke er tale om, at appelkammeret kritiseres for ikke at have taget hensyn til de faktiske omstændigheder i en bestemt national dom, men om at påberåbe sig domme til støtte for et anbringende om appelkammerets fejlagtige anvendelse af en bestemmelse i national ret (dom af 28.10.2015, Rot Front mod KHIM – Rakhat (Маска), T-96/13, EU:T:2015:813, præmis 15 og den deri nævnte retspraksis). Det forholder sig dog således, at dokumenterne, der indeholder de nationale retsbestemmelser, som er blevet fremlagt i bilag A 12 til stævningen, ikke er elementer vedrørende nationale lovgivninger, som Retten kan lade sig inspirere af ved fortolkningen af den nationale ret som omhandlet i den nævnte retspraksis, men bevismidler, der har til formål at fastlægge indholdet af gældende national ret som omhandlet i regel 19, stk. 2, litra d), i forordning nr. 2868/95 (jf. i denne retning dom af 11.12.2014, CEDC International mod KHIM – Underberg (Form som et græsstrå i en flaske), T-235/12, EU:T:2014:1058, præmis 24).

21 På denne baggrund skal dokumenterne, der er fremlagt i bilag A 12 til stævningen, nævnt i præmis 17 ovenfor, som ikke er blevet indbragt af sagsøgeren i forbindelse med den administrative behandling, afvises fra realitetsbehandling. Det skal derfor præciseres, at legalitetsprøvelsen alene foretages med hensyn til de elementer, der er blevet meddelt i forbindelse med den administrative behandling, og som optræder i EUIPO's sagsakter (dom af 15.7.2014, Łaszkiewicz mod KHIM – Capital Safety Group EMEA (PROTEKT), T-576/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:667, præmis 25).

22 I samme henseende kan Retten ikke tage hensyn til oplysninger vedrørende betingelserne for anvendelsen af den bulgarske lovgivning, der er angivet i replikken. Replikken indeholder nemlig oplysninger vedrørende den gældende bulgarske lov, som ikke har været fremlagt under den administrative behandling ved EUIPO.

23 Hvad angår bilag A 13 til stævningen, der indeholder afgørelse nr. 3170 truffet af Administrativen sad Sofia-grad (forvaltningsdomstolen i Sofia) den 12. maj 2014, må det konkluderes, at den kan antages til realitetsbehandling. Denne afgørelse er nemlig truffet inden datoen for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, men efter indleveringen af sagsøgerens sidste svarskrift til appelkammeret, og henset til den korte frist mellem vedtagelsen af denne afgørelse og vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, kan det ikke udelukkes, at sagsøgeren ikke har haft kendskab til nævnte afgørelse inden vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

Om realiteten

24 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat tre anbringender, hvoraf det første vedrører tilsidesættelsen af artikel 76, stk. 1, i forordning nr. 207/2009, det andet vedrører tilsidesættelsen af samme forordnings artikel 76, stk. 2, og det tredje vedrører tilsidesættelsen af samme forordnings artikel 8, stk. 4.

25 For så vidt som de argumenter, som sagsøgeren har gjort gældende til støtte for disse anbringender, er sammenfaldende, finder Retten det hensigtsmæssigt at behandle dem samlet.

26 I henhold til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 kan indehaveren til et tegn, der ikke er et registreret varemærke, gøre indsigelse mod registreringen af et EU-varemærke, hvis tegnet opfylder fire kumulative betingelser: Tegnet skal være anvendt erhvervsmæssigt, det skal have en betydning, der ikke kun er lokal, rettigheden til tegnet skal være erhvervet i overensstemmelse med reglerne i den medlemsstat, hvor tegnet blev anvendt før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering som EU-varemærke, og endelig skal tegnet give sin indehaver mulighed for at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke (dom af 21.1.2016, BR IP Holder mod KHIM – Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, EU:T:2016:23, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis). Disse betingelser er

kumulative. Når et tegn således ikke opfylder en af disse betingelser, kan indsigelsen baseret på tilstedeværelsen af et ikke-registreret varemærke eller et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn i henhold til artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 ikke tages til følge (dom af 30.6.2009, Danjaq mod KHIM – Mission Productions (Dr. No), T-435/05, EU:T:2009:226, præmis 35).

27 De to første betingelser, dvs. betingelserne om det påberåbte tegns brug og betydning, som ikke kun må være lokal, følger af selve ordlyden i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 og skal derfor fortolkes i lyset af EU-retten. Forordning nr. 207/2009 fastlægger således ensartede standarder for tegns brug og betydning, der stemmer overens med de principper, der inspirerer den ordning, der er tilvejebragt ved denne forordning (dom af 24.3.2009, Moreira da Fonseca mod KHIM – General Óptica (GENERAL OPTICA), T-318/06 – T-321/06, EU:T:2009:77, præmis 33).

28 Til gengæld følger det af angivelsen »hvis og i det omfang der i henhold til […] medlemsstatens lovgivning vedrørende det pågældende tegn«, at de to øvrige betingelser, der fremgår af artikel 8, stk. 4, litra a) og b), i forordning nr. 207/2009, er betingelser fastlagt ved forordningen, som til forskel fra de forrige betingelser skal vurderes i henhold til kriterier fastlagt i den lovgivning, der regulerer det påberåbte tegn. Denne henvisning til den lovgivning, der regulerer det påberåbte tegn, er fuldt ud berettiget, idet forordning nr. 207/2009 anerkender, at tegn, der ikke er omfattet af EU-varemærkeordningen, kan påberåbes over for et EU-varemærke. Det er derfor kun den lovgivning, der gælder for det påberåbte tegn, der giver mulighed for at fastslå, om tegnet er ældre end EU-varemærket, og om det kan berettige et forbud mod brugen af et nyere varemærke (dom af 24.3.2009, GENERAL OPTICA, T-318/06 – T-321/06, EU:T:2009:77, præmis 34). I overensstemmelse med artikel 76, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 påhviler det indsigeren i proceduren for EUIPO at godtgøre, at denne sidstnævnte betingelse er opfyldt (dom af 29.3.2011, Anheuser-Busch mod Budějovický Budvar, C-96/09 P, EU:C:2011:189, præmis 189).

29 Med henblik på anvendelsen af bestemmelserne i artikel 8, stk. 4, litra b), i forordning nr. 207/2009 skal der bl.a. tages hensyn til det påberåbte nationale regelsæt og de retsafgørelser, der er afsagt i den omhandlede medlemsstat. Indsigeren skal på dette grundlag bevise, at det omhandlede tegn er omfattet af anvendelsesområdet for den påberåbte lovgivning i medlemsstaten, og at det gør det muligt at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke (jf. i denne retning dom af 29.3.2011, Anheuser-Busch mod Budějovický Budvar, C-96/09 P, EU:C:2011:189, præmis 190).

Om pligten til at fremlægge bevis for den anvendelige nationale lovgivning

30 Sagsøgeren har anført, at appelkammeret burde have konstateret, hvilke nationale bestemmelser der finder anvendelse ud over artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser.

31 EUIPO er af den holdning, at appelkammeret med rette har lagt vægt på tilsidesættelsen af indsigerens forpligtelse i henhold til regel 19 i forordning nr. 2868/95, der fastsætter, at i tilfælde, hvor indsigelsen er rejst på grundlag af en ældre rettighed jf. artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009, skal indsigeren fremlægge bevis for erhvervelsen af denne rettighed, dens fortsatte eksistens og omfanget af beskyttelsen af denne rettighed. Tilsidesættelsen af denne forpligtelse medfører, at indsigelsen forkastes som grundløs i henhold til artikel 20, stk. 1, i forordning nr. 2868/95.

32 Regel 19 i forordning nr. 2868/95 har følgende ordlyd:

»1. [EUIPO] giver den indsigende part mulighed for – inden for en af [EUIPO] fastsat frist, som skal være på mindst to måneder fra den dato, hvor indsigelsesproceduren anses for påbegyndt […] – at forelægge oplysninger, beviser og argumenter til støtte for sin indsigelse eller til at supplere de oplysninger, beviser eller argumenter, der allerede er indgivet, jf. regel 15, stk. 3.

2. Den indsigende part skal inden for den i stk. 1 fastsatte frist også indgive dokumentation for sit ældre varemærkes eller sin ældre rettigheds eksistens, gyldighed og beskyttelsesomfang […]. Den indsigende part skal navnlig forelægge følgende beviser:

[…]

d) hvis indsigelsen støttes på en ældre rettighed, jf. [...] artikel 8, stk. 4, [i forordning nr. 207/2009,] bevis for erhvervelsen af denne rettighed, dens fortsatte eksistens og omfanget af beskyttelsen af denne

[…]

3. Oplysningerne og beviserne i regel 1 og 2 skal være på behandlingssproget eller ledsages af en oversættelse. Oversættelsen indgives inden for den frist, der er fastsat til at indgive originalen af det pågældende dokument.

4. [EUIPO] tager ikke hensyn til dokumenter eller andet skriftligt materiale eller dele heraf, der ikke er blevet indgivet eller oversat til behandlingssproget inden for den af [EUIPO] fastsatte frist.«

33 Regel 19, stk. 2, litra d), i forordning nr. 2868/95 påfører indsigeren den byrde at fremlægge bevis over for EUIPO for, at han ikke bare opfylder de krævede betingelser i overensstemmelse med den nationale lovgivning, som han påberåber sig anvendelse af for at kunne gøre indsigelse mod registreringen af et EU-varemærke i henhold til en ældre ret, men også bevis for indholdet af denne lovgivning (jf. i denne retning dom af 28.10.2015, Macка, T-96/13, EU:T:2015:813, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

34 Heraf følger, at det netop påhviler sagsøgeren i sin egenskab af indsiger at fremlægge beviser for EUIPO, der kan fastlægge den nationale lovgivnings indhold. Følgelig har EUIPO, idet parterne ikke har nedlagt påstande eller fremlagt beviser i denne henseende, ikke pligt til at indsamle beviser, der vedrører den anvendelige nationale ret, i modsætning til hvad sagsøgeren har anført.

35 Til støtte for sin indsigelse har sagsøgeren påberåbt sig et figurtegn, der er anvendt som ikke-registreret varemærke i Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Ungarn, Polen og Slovakiet, og som det fremgår af den anfægtede afgørelses punkt 7, har sagsøgeren fremlagt adskillige beviser vedrørende brugen af det ikke-registrerede varemærke. Sagsøgeren har imidlertid ikke fremlagt nogen form for bevis angående den anvendelige nationale lovgivning.

36 Dette er årsagen til, at indsigelsen blev forkastet af indsigelsesafdelingen, som henviste til indsigerens pligt til at fremlægge beviser for EUIPO, der kan fastlægge den anvendelige nationale lovgivning, som muliggør, at vedkommende kan rejse indsigelse mod registreringen af et EU-varemærke.

37 Hvad angår de ældre rettigheder som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009, der er støttet på tjekkiske, ungarske, polske og slovakiske ikke-registrerede varemærker, skal det konstateres, at sagsøgeren under den administrative behandling ikke har nævnt nogen bestemmelser fra disse medlemsstaters nationale ret. Det er således med rette, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 28-32 har anført, at sagsøgeren i det væsentlige ikke havde godtgjort indholdet af disse medlemsstaters lovgivning, og derfor forkastede indsigelsen, der var støttet på nævnte rettigheder.

38 Hvad derimod angår den ældre rettighed som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009, der er støttet på det ikke-registrerede bulgarske varemærke, bemærkes, at sagsøgeren i sin skriftlige begrundelse for klagen, der blev indbragt for appelkammeret den 16. august 2013, har henvist til tre bestemmelser i bulgarsk ret, herunder artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser, med senere ændringer, der fastsætter, at en indsigelse kan støttes på et ikke-registreret varemærke, der anvendes erhvervsmæssigt i Bulgarien.

39 Inden det vurderes, hvorvidt sagsøgeren har opfyldt sin forpligtelse, der følger af regel 19, stk. 2, litra d), i forordning nr. 2868/95 vedrørende fastlæggelsen af indholdet af den bulgarske lovgivning, skal det undersøges, om appelkammeret kunne tage hensyn til disse beviser, som blev forelagt for første gang for appelkammeret.

Om appelkammerets mulighed for at tage hensyn til de bevismidler vedrørende national ret, der blev fremlagt for første gang for det

40 Som det er blevet anført i præmis 38 ovenfor, er det i den skriftlige begrundelse for klagen, at sagsøgeren for første gang har henvist til tre bestemmelser i bulgarsk ret, herunder artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser.

41 I forbindelse med sit andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at det på ingen måde er forbudt for appelkammeret af tage hensyn til artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser, der er blevet påberåbt for det. I denne henseende støtter sagsøgeren sig på den mulighed, som appelkammeret har for at tage hensyn til kendsgerninger og bevismidler, der er blevet indbragt for sent.

42 EUIPO har gjort gældende, at appelkammeret kun vil kunne godtage beviser, der er indbragt for sent, såfremt »sammenfaldende omstændigheder« ville kunne begrunde sagsøgerens forsinkelse med hensyn til indgivelsen af disse bevismidler. I dette tilfælde foreligger der imidlertid ikke omstændigheder, der kunne forhindre sagsøgeren i at indbringe de nødvendige beviser vedrørende den anvendelige nationale lovgivning. Retsspørgsmålet om, hvorvidt de bevismidler, der er blevet fremlagt efter fristens udløb, kan tages i betragtning, som EUIPO skal tage stilling til, rejses ligeledes kun i tilfælde, hvor de supplerende bevismidler alene har til formål at tydeliggøre eller afklare de bevismidler, der er blevet fremlagt inden for fristerne.

43 Artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 bestemmer, at EUIPO kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter.

44 I henhold til fast retspraksis følger det i denne henseende af ordlyden af artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, at parternes fremlæggelse af kendsgerninger og beviser som udgangspunkt, og medmindre andet er fastsat, fortsat er mulig efter udløbet af de frister, som en sådan fremlæggelse er underlagt, ved anvendelse af bestemmelserne i forordning nr. 207/2009, og at det på ingen måde er forbudt for EUIPO at tage hensyn til kendsgerninger og beviser, som således er påberåbt eller fremført for sent, dvs. uden for den af indsigelsesafdelingen fastsatte frist og om nødvendigt for første gang for appelkammeret (dom af 18.7.2013, New Yorker SHK Jeans mod KHIM, C-621/11P, EU:C:2013:484, præmis 30; jf. ligeledes, dom af 11.12.2014, Form som et græsstrå i en flaske, T-235/12, EU:T:2014:1058, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

45 Ved at præcisere, at sidstnævnte i sådanne tilfælde »kan« beslutte at se bort fra sådanne beviser, giver denne bestemmelse EUIPO en vid skønsbeføjelse med hensyn til at afgøre – med en begrundelse herfor – om der skal tages hensyn til disse (dom af 13.3.2007, KHIM mod Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, præmis 43, og af 18.7.2013, New Yorker SHK Jeans mod KHIM, C-621/11 P, EU:C:2013:484, præmis 23).

46 Det bestemmes ganske vist i regel 20, stk. 1, i forordning nr. 2868/95, at »[h]ar den indsigende part ikke inden udløbet af den i regel 19, stk. 1, fastsatte frist godtgjort sit ældre varemærkes eller sin ældre rettigheds eksistens, gyldighed og beskyttelsesomfang og sin ret til at gøre indsigelse, afvises indsigelsen som grundløs«.

47 Det fremgår imidlertid af ordlyden af regel 50, stk. 1, tredje afsnit, i forordning nr. 2868/95, at appelkammeret, når klagen er rettet imod en afgørelse truffet af indsigelsesafdelingen, begrænser sin behandling af klagen til de kendsgerninger og beviser, der er fremlagt inden for de frister, der er fastsat i eller fastsættes af indsigelsesafdelingen, medmindre der efter appelkammerets opfattelse bør tages hensyn til yderligere eller supplerende kendsgerninger og beviser, jf. artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 (jf. i denne retning dom af 3.10.2013, Rintisch mod KHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, præmis 31).

48 I denne henseende bemærkes, at Domstolen bl.a. har udtalt, at en hensyntagen til kendsgerninger eller beviser, der er fremlagt for sent, fra EUIPO's side, når det skal træffe afgørelse i forbindelse med en indsigelsessag, navnlig kan være berettiget, når EUIPO er af den opfattelse, at de for sent fremførte elementer for en umiddelbar betragtning kan have en afgørende betydning for udfaldet af indsigelsen og tidspunktet for proceduren, hvorpå denne sene fremsættelse sker, og omstændighederne omkring den ikke er til hinder for en sådan hensyntagen (jf. dom af 3.10.2013, Rintisch mod KHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

49 I denne sag fandt appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 22, at henvisningerne til tre bulgarske retsbestemmelser i den skriftlige begrundelse for klagen var for sent indgivet, eftersom den krævede oplysning af retsgrundlaget skal være indleveret inden for de frister, som er fastsat under indsigelsessagen. Efter appelkammerets opfattelse kan fastlæggelsen af klagepunkternes grundlag ikke udskydes, til sagen verserer for dette.

50 Den i regel 19, stk. 1, i forordning nr. 2868/95 fastsatte frist for at indbringe de krævede oplysninger i henhold til samme forordnings artikel 19, stk. 2, litra d), udløb den 13. december 2012.

51 Hvad angår artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 fandt appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 25, at den under ingen omstændigheder kunne finde anvendelse, da der ikke forelå »kendsgerninger og beviser« som omhandlet i nævnte bestemmelse.

52 Hvad i denne henseende for det første angår EUIPO's argument om, at appelkammeret kun vil kunne godtage for sent fremlagte beviser, der vedrører spørgsmålet om, hvorvidt der findes en ældre rettighed og dennes rækkevidde, såfremt der foreligger »sammenfaldende omstændigheder«, der vil kunne begrunde forsinkelsen, må det konstateres, at Domstolen i sin dom af 3. oktober 2013, Rintisch mod KHIM (C-120/12 P, EU:C:2013:638, præmis 39), rent faktisk fandt, at appelkammeret i dette tilfælde skulle udøve sin skønsbeføjelse på en restriktiv måde og kun kunne tillade en for sen fremlæggelse af sådanne beviser, hvis omstændighederne omkring den kunne berettige appellantens forsinkelse i den bevisførelse, der påhvilede ham. Domstolen lagde den omstændighed til grund for kriteriet om en restriktiv udøvelse af skønsbeføjelsen, at appellanten burde vide nøjagtigt, hvilke dokumenter vedkommende skulle fremlægge til støtte for sin indsigelse, eftersom disse var præcist og udtømmende opregnet i regel 19, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning nr. 2868/95.

53 I dette tilfælde opregner regel 19, stk. 2, litra d), i forordning nr. 2868/95 i modsætning til samme forordnings regel 19, stk. 2, litra a, nr. ii), imidlertid ikke nøjagtigt og udtømmende, hvilke dokumenter der skal indleveres til støtte for indsigelsen på grundlag af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009. Denne sidstnævnte bestemmelse nævner således kun pligten til at fremlægge bevis for erhvervelsen, dens fortsatte eksistens og omfanget af beskyttelsen af den ældre rettighed som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009, uden yderligere præcisering.

54 Som det endvidere fremgår af sagsakterne, begrænsede bilaget til EUIPO's skrivelse af 1. august 2012, der bl.a. anførte, at fristen for at godtgøre eksistensen af de ældre rettigheder udløb den 13. december 2012, sig til at tydeliggøre, at i tilfælde, hvor indsigelsen rejses på baggrund af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009, var der bl.a. pligt til at fremlægge bevis for indholdet af national ret.

55 I modsætning til de påberåbte faktiske omstændigheder i dom af 3. oktober 2013, Rintisch mod KHIM (C-120/12 P, EU:C:2013:638, præmis 39), burde sagsøgeren i dette tilfælde således ikke vide nøjagtigt, hvilke dokumenter sagsøgeren skulle fremlægge til støtte for sin indsigelse.

56 Det må derfor antages, at de betingelser, der blev fastlagt i dom af 3. oktober 2013, Rintisch mod KHIM (C-120/12 P, EU:C:2013:638), ikke finder anvendelse i denne sag, og at appelkammerets skønsbeføjelse angående muligheden for at tage hensyn til kendsgerninger og beviser, der er indleveret for sent, som er fastsat i artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, ikke skal udøves restriktivt.

57 Hvad dernæst angår EUIPO's argument om, at spørgsmålet om, hvorvidt der kan tages hensyn til bevismidler, der er fremlagt uden for fristerne, ikke rejses i tilfælde, hvor der er tale om bevismidler, der har til formål at tydeliggøre eller afklare de bevismidler, som er blevet fremlagt inden for fristerne, bemærkes, at sagsøgerens henvisninger til tre bestemmelser i den bulgarske lovgivning i sin skriftlige begrundelse for klagen ved appelkammeret under ingen omstændigheder er elementer, der er fuldstændig nye og skal betragtes som en del af de elementer, der tilsigter at bevise erhvervelsen, den fortsatte eksistens og omfanget af beskyttelsen af det ikke-registrerede bulgarske varemærke. Således som det er blevet konstateret i præmis 35 ovenfor, er visse elementer, der tilsigter at bevise eksistensen, gyldigheden og omfanget af beskyttelsen af det ældre ikke-registrerede varemærke, blevet fremlagt under behandlingen ved indsigelsesafdelingen (jf. den anfægtede afgørelses punkt 7).

58 Det skal i denne henseende bemærkes, at regel 19, stk. 2, litra d), i forordning nr. 2868/95 ikke præcist og udtømmende opregner de elementer, som kan bevise eksistensen, gyldigheden og omfanget af beskyttelsen af en ældre rettighed som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009, som en indsiger, der påberåber sig en sådan rettighed, skal forelægge for EUIPO. Dermed kan den relevante nationale lovgivning betragtes som et af de elementer, der kan udgøre beviset for erhvervelsen, den fortsatte eksistens og beskyttelsen af en ældre rettighed som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009.

59 Endelig har appelkammeret, således som det fremgår af den anfægtede afgørelse, under alle omstændigheder ikke gjort brug af sin skønsbeføjelse, end ikke restriktivt. Det har begrænset sig til at bekræfte, at henvisningerne til de bulgarske nationale bestemmelser var for sent indleveret, og at fastlæggelsen af klagepunkternes grundlag ikke kunne udskydes til klagesagens behandling.

60 Hvad angår appelkammerets holdning som anført i den anfægtede afgørelses punkt 25, og som EUIPO har støttet ved Retten, hvorefter sagsøgerens citering af bestemmelserne fra den bulgarske lovgivning uden nøjagtig angivelse af deres kilde, uden at citere en officiel tekst og uden at fremlægge beviser for, at disse normer eksisterer, ikke kunne betragtes som en kendsgerning og et bevis som omhandlet i artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, skal det fastslås, at denne holdning, som i øvrigt ikke er underbygget, er åbenbart fejlagtig. Artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 giver nemlig EUIPO mulighed for at se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af parterne. Henvisningen til bestemmelserne i den bulgarske lovgivning er ubestrideligt omfattet af denne bestemmelse, som sagsøgeren har påberåbt sig for appelkammeret. Antages det, at denne henvisning ikke er tilstrækkelig til at opfylde de forpligtelser, der påhviler sagsøgeren for så vidt angår fastlæggelsen af den nationale lovgivning, forholder det sig ikke desto mindre således, at appelkammeret skal udøve sin skønsbeføjelse.

61 Det fremgår af alt det ovenstående, at appelkammeret i dette tilfælde – i den anfægtede afgørelses punkt 22 – ikke gyldigt kunne konkludere, at henvisningerne til tre bestemmelser i national ret var for sent indbragt uden at have udøvet sin skønsbeføjelse. Det var således med urette, at appelkammeret ikke udøvede den skønsbeføjelse, som tilkommer dette, og i denne henseende afviste at tage hensyn til henvisningerne til bulgarsk ret, der var blevet fremlagt for dette. Dermed har appelkammeret tilsidesat artikel 76, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 samt regel 50, stk. 1, tredje afsnit, i forordning nr. 2868/95.

Om hvorvidt sagsøgeren har opfyldt forpligtelsen til at fremlægge elementerne fra national ret i henhold til regel 19, stk. 2, litra d), i forordning nr. 2868/95

62 Sagsøgeren har gjort gældende, at der i den anfægtede afgørelse mangler en begrundelse, der gør det klart, hvorfor artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 ikke finder anvendelse i forhold til det ansøgte varemærke trods den omstændighed, at sagsøgeren har fremlagt beviser for brugen af et identisk tegn, og at denne har påberåbt sig bestemmelserne i artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser.

63 Det er sagsøgerens opfattelse, at appelkammeret med urette fastslog, at den nationale bestemmelse, som sagsøgeren har påberåbt sig, dvs. artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser, fandt anvendelse på vitterligt kendte varemærker og var knyttet til artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009.

64 Ved at foretage en undersøgelse ex officio af den nationale lovgivning har appelkammeret draget fejlagtige konklusioner angående indholdet af denne lovgivning, hvilket dermed tilsidesætter pligten til at træffe afgørelse ex officio og at anlægge en streng anvendelse af medlemsstaternes nationale lovgivning, som fastsat i artikel 76,stk. 1, i forordning nr. 207/2009 og i Domstolens retspraksis.

65 EUIPO er af den holdning, at appelkammeret med rette har lagt vægt på tilsidesættelsen af forpligtelsen i henhold til regel 19 i forordning nr. 2868/95, der fastsætter, at i tilfælde, hvor indsigelsen er rejst på grundlag af en ældre rettighed, jf. artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009, skal indsigeren fremlægge bevis for erhvervelsen af denne rettighed, dens fortsatte eksistens og omfanget af beskyttelsen af denne rettighed. Tilsidesættelsen af denne forpligtelse medfører, at indsigelsen forkastes som grundløs i henhold til artikel 20, stk. 1, i forordning nr. 2868/95.

66 I lighed med appelkammeret har EUIPO kritiseret sagsøgeren for at have påberåbt sig retsregler uden nøjagtigt at angive kilden eller at citere den officielle bulgarske tekst og for ikke at have fremlagt et uddrag af *Darzhaven vestnik* (Bulgariens statstidende), officielle lovsamlinger, kommentarer eller national retspraksis.

67 Som det allerede er blevet anført i præmis 38 ovenfor, har sagsøgeren i den skriftlige begrundelse for klagen, der blev indbragt for appelkammeret, bl.a. citeret artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser, som ændret. Denne citation indeholder ligeledes henvisningen til offentliggørelsen i *Darzhaven vestnik* og datoen for denne bestemmelses ikrafttrædelse, dvs. den 3. oktober 2011. Det følger af nævnte bestemmelse, at i tilfælde, hvor der rejses indsigelse af indehaveren af et ikke-registreret varemærke, som anvendes erhvervsmæssigt på Republikken Bulgariens territorium, kan intet varemærke, hvor datoen for registreringsansøgningen ligger efter den erhvervsmæssige anvendelse af det ikke-registrerede varemærke, blive registreret.

68 Hvad angår oplysningen, der er nævnt i præmis 67 ovenfor, skal det bemærkes, at appelkammeret har fastslået, at sagsøgeren alene havde citeret teksten af artikel 12, stk. 1, i lov om varemærker og geografiske betegnelser, uden at have vedlagt den originale bulgarske version eller godtgjort, at nævnte tekst hidrørte fra en officiel og pålidelig kilde, og at denne bestemmelse nyligt skulle være blevet anvendelig. Med henvisning til tabellen, som er vedlagt EUIPO's retningslinjer (jf. præmis 12 ovenfor), konstaterede appelkammeret, at de ikke-registrerede varemærker kun var beskyttet i Bulgarien, hvis de opfyldte betingelsen om at være vitterligt kendte, og at sagsøgeren i dette tilfælde aldrig havde påberåbt sig, at det ældre varemærke var velkendt.

69 Det skal for det første konstateres, at det hverken i forordning nr. 207/2009, forordning nr. 2868/95 eller i retspraksis er klarlagt, hvorledes indholdet af den nationale lovgivning skal bevises. Appelkammeret kan derfor ikke kræve, at sagsøgeren fremlægger et uddrag fra *Darzhaven vestnik* eller den officielle bulgarske tekst, navnlig ikke når sagsbehandlingssproget ved EUIPO er engelsk.

70 Det skal i denne henseende bemærkes, at elementerne fra national ret, som kræves af sagsøgeren, skal gøre det muligt for EUIPO at identificere den anvendelige ret korrekt og utvetydigt. Disse oplysninger vedrørende den anvendelige lovgivning skal gøre det muligt for EUIPO at forstå og anvende indholdet af denne lovgivning, betingelserne for at opnå beskyttelse og dennes omfang og give ansøgeren mulighed for at udøve sin ret til forsvar. For at nå disse formål er en lovtekst, der hidrører fra en officiel kilde, dog ikke uundværlig.

71 Det skal for det andet bemærkes, at det er med urette, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 6 identificerede den af sagsøgeren nævnte bestemmelse, som artikel 12, stk. 1, i lov om varemærker og geografiske betegnelser. Som det fremgår af den skriftlige begrundelse for klagen ved appelkammeret, har sagsøgeren citeret denne lovs artikel 12, stk. 6, og præciseret, at der var tale om en »anden« mulighed for at rejse indsigelse mod en ansøgning om varemærkeregistrering end den, der er fastsat i nævnte lovs artikel 12, stk. 1.

72 For det tredje er det ligeledes med urette, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 8 fandt, at sagsøgeren for første gang støttede sig på artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser i en supplerende meddelelse af 25. marts 2014.

73 Som det allerede er blevet anført i præmis 38 ovenfor, har sagsøgeren påberåbt sig den ovennævnte bestemmelse i sin skriftlige begrundelse for klagen for appelkammeret den 16. august 2013.

74 Som det fremgår af sagsakterne, navnlig af den anfægtede afgørelses punkt 24, er den supplerende meddelelse i øvrigt dateret den 16. april og ikke den 25. marts 2014.

75 Det skal for det fjerde bemærkes, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 23, henset til de elementer, som sagsøgeren havde indbragt for det, ikke kunne drage den konklusion, at de ikke-registrerede varemærker kun var beskyttet i Bulgarien på betingelse af, at de var vitterligt kendte, ved alene at henvise til tabellen over de nationale rettigheder, der er vedlagt som bilag til EUIPO's retningslinjer. Teksten i artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser, som indbragt af sagsøgeren, nævner nemlig ikke et ikke-registreret varemærkes velkendthed som en betingelse, der kræves, for at indehaveren af et sådan mærke kan gøre indsigelse mod registrering af et nyt varemærke. Dette sidste spørgsmål er i øvrigt ikke blevet analyseret af appelkammeret.

76 Selv om EUIPO i sine skriftlige indlæg har anført, at tabellen, der er vedlagt EUIPO's retningslinjer, ikke er en »retskilde« og ikke nødvendigvis er opdateret, har appelkammeret alligevel henvist til nævnte tabel med henblik på at bekræfte, at ikke-registrerede varemærker kun var beskyttede i Bulgarien på betingelse af at være vitterligt kendte. Appelkammeret har konkluderet dette trods den omstændighed, som det selv har konstateret i den anfægtede afgørelses punkt 23, at den af sagsøgeren påberåbte bestemmelse nyligt er blevet bragt i anvendelse.

77 Det skal i denne henseende bemærkes, at Domstolen for så vidt angår EUIPO's kompetente instanser har anført, at det påhvilede disse at bedømme gyldigheden og rækkevidden af de af indsigeren fremlagte beviser for at fastlægge indholdet af den nationale retsregel, som denne påberåber sig (jf. i denne retning dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

78 Eftersom anvendelsen af national ret kan føre til, at det fastslås, at der foreligger en hindring for registreringen af et EU-varemærke, er det nødvendigt, at EUIPO, før det giver medhold i en indsigelse mod registrering af et sådant varemærke, kan kontrollere relevansen af de oplysninger, som indsigeren har fremlagt til brug for bevisførelsen, som påhviler denne, med hensyn til indholdet af denne nationale lovgivning (jf. i denne retning dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 41).

79 Under omstændigheder, hvor det bl.a. påhviler EUIPO at tage hensyn til national ret i den medlemsstat, hvori en ældre rettighed, hvorpå indsigelsen er støttet, nyder beskyttelse, skal det ex officio og med de midler, som det finder hensigtsmæssige hertil, indhente oplysninger om den nationale lovgivning i den berørte medlemsstat, hvis sådanne oplysninger er nødvendige for bedømmelsen af betingelserne for anvendelse af en registreringshindring, og navnlig for bedømmelsen af realiteten i de faktiske omstændigheder, der er gjort gældende, eller bevisværdien af de fremlagte beviser (jf. i denne retning dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 45). Denne pligt til at indhente oplysninger om den nationale ret påhviler i givet fald EUIPO i tilfælde af, at EUIPO allerede er i besiddelse af oplysninger om national ret enten i form af påberåbelser for så vidt angår dens indhold eller i form af beviser, hvis bevisværdi er blevet gjort gældende (dom af 20.3.2013, El Corte Inglés mod KHIM – Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, præmis 41).

80 I dette tilfælde har appelkammeret imidlertid ikke alene undladt at kontrollere, om de af sagsøgeren fremlagte oplysninger om national ret var relevante, men det har ligeledes forkastet disse på baggrund af en informationskilde, der i nærværende sag har vist sig at være unøjagtig.

81 Hvis appelkammeret var i tvivl for så vidt angår troværdigheden af gengivelsen, anvendelsen eller fortolkningen af artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser, der er påberåbt af sagsøgeren, var det forpligtet til at udøve sin kontrolbeføjelse.

82 Under disse omstændigheder burde EUIPO på baggrund af den retspraksis, der er henvist til i præmis 79 ovenfor, og i lyset af sagsøgerens argumenter have benyttet alle tilgængelige midler inden for rammerne af dets kontrolbeføjelse med henblik på at indhente oplysninger om den anvendelige nationale lovgivning og have foretaget yderligere undersøgelser af indholdet og rækkevidden af bestemmelserne i den påberåbte gældende nationale lovgivning enten ex officio eller ved at opfordre sagsøgeren til at uddybe sine oplysninger angående de bulgarske retsbestemmelser, der var blevet indbragt for denne (jf. i denne retning dom af 28.10.2015, Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, præmis 35).

83 På baggrund af det ovenstående må det fastslås, at appelkammeret ikke kunne forkaste sagsøgerens henvisning til artikel 12, stk. 6, i lov om varemærker og geografiske betegnelser i sin skriftlige begrundelse for klagen som følge af de grunde, der er anført i den anfægtede afgørelses punkt 23, og uden at have udøvet sin kontrolbeføjelse.

84 Derfor skal der gives medhold i dette søgsmål, og den anfægtede afgørelse skal annulleres, uden at det er fornødent at undersøge sagsøgerens øvrige klagepunkter.

Sagens omkostninger

85 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

86 EUIPO og intervenienten har tabt sagen og bør derfor pålægges, ud over at bære deres egne omkostninger, at betale sagsøgerens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Afgørelsen, der blev truffet den 2. juni 2014 af Fjerde Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1587/2013-4), annulleres.

2) EUIPO og Kosta Iliev bærer deres egne omkostninger og betaler de af Group OOD afholdte omkostninger.

Prek Labucka Kreuschitz

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 29. juni 2016.

Underskrifter